Ч. 53. Неділя 7 (20) марта 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ситуация парляментарна. — Правда о подіях в Альбанії. — Російско-японьска війна).

Підчас коли в палаті послів явна обструкция спиняє всяку роботу і відбувають ся без кінця читаня всїляких петиций та інтерпеляций, веде ся тихцем акция угодова межи Чехами а Німцями, в котрій посередничать Поляки. Переговори ведуть ся вже від кількох днів, але — як бодай доси — не довели до нічого. Екзекутивний комітет нїмецьких партий відповів тепер на предложеня Поляків як слїдує: „Повідомленя польских посередників приймають нїмецкі партиї до відомости. Нїмецкі партиї мусять покликати ся на своє вже кілька разів обширно мотивоване становище, що не довело би то до цїли, коли би винято деякі части з цїлого комплексу справ угодових в Чехії і на Мораві та роблено їх предметом переговорів. Нїмці готові однакож приняти предложеня, котрі тій засаді не противлять ся“.

О скілько з вістий у віденьских ґазетах можна довідати ся, то Поляки предкладали до валагодженя справу внутрішного ческого язика урядового і справу ческого університету на Мораві. Нїмецка партия людова, котра радила над сими предложенями, заявила, що ческий язик урядовий може бути даний лиш рівночасно з иньшим подїлом адміністрацийним, а жадане ческого університету треба з гори відкинути. Тимчасом Чехи збирають собі союзників і оногди відбула ся конференция, в котрій взяли участь посли: др. Пльой, др. Шустерсич, др. Ферянчич, Шукле, Вукович, Романчук, Бянкіні, др. Стряньский, др. Пацак, Крамарж і др. На конференциї під проводом дра Пацака заявив Шустерсич іменем „Славяньского союза“, що сей клюб ухвалив приступити до обструкциї. Ферянчич і Романчук заявили так само, що їх партиї постановили підпирати ческу обструкцию. Руский клюб заявив, що его обструкция не вимірена против Нїмців а бар. Василько постановив не брати участи в борбі а то зі взгляду на его відносини на Буковині. Чехи старають ся позискати також Італїянців та завели переговори з ними.

Берлиньский „Lokal-Anzeiger“ подає тепер правдиві вісти про недавні події в Альбанії а з них виходить, що положенє в Альбанії, анї трошки не єсть так небезпечне для мира в Европі, як то трубіли деякі ґазети. Причиною всїх непокоїв стали ся були податок від худоби і зненавиджена особа турецкого ґенерала дивізиї Шемзі-паші. В Альбанії так само як і в Македонії установлено податок від худоби, після котрого н. пр. за корову вартости 150 до 200 пястрів, треба платити річно 10 пястрів і так за кожду штуку худоби. Отже около 2000 Альбанців з племени Гасі прийшли до Дякови і хотїли звідтам телєґрафувати до султана, щоби той увільнив їх від того податку. Цїлу тоту сцену устроїв знаний альбаньский аґітатор Сулейман Аґа Батуша, а Шемсі хотів тоді того Батушу зловити і вибрав ся на него з войском. Тимчасом Батуша перевідав то скорше і підбунтував Альбанців проти ненавистного їм паші. От і цїла причина „ворохобні“ Альбанців нїби то проти турецкого правительства. Бажанє Альбанців увзглядненo, Шемсі-пашу забрано і ворохобня скінчила ся.

Кілька днів тому назад наспіла була телєґрама, що тром норвеским кораблям, котрі перебували в Порт Артурі, позволено звідтам виїхати, під услівєм, що залога зобовяже ся словом чести, що через три днї підчас своєї подорожи не зрадить нїчого, що видїли в Порт Артурі. Отже тоті моряки, наочні сьвідки послїдного бомбардованя Порт Артура, розповідають слїдуючі подрібности о шкодах, яких наробили японьскі кулї в Порт Артурі.

Один японьский ґранат вдарив в „Ретвизана“ і забив там на місци 19 офіцирів і вояків російских. Найбільшої шкоди наробили японьскі бомби в новім місті, де не остав ся анї один неушкоджений дім. Ґранати розбили кілька великих домів торговельних. Японцї стріляли з великою докладностию і дуже силь-

---

33)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Де ви були тоді цїлий день? — спитав Норберт.

— Волочив ся по поли і по лїсі, як признав ся перед сер Еверардом — відповів Варґас. Але що я бачив як пан Блєк їхав дорогою, що я підійшов до него і вхопив за поводи его коня — то всьо було видумане.

— Хто раз скаже неправду, може сказати і другий раз — замітив Норберт. — Тепер не знаю в що вірити.

Цїлковита безбожність умираючого, незважане на честноту, чим визначував ся цїле своє житє, було причиною, що его слова мали таку малу вагу. Той чоловік був би певне спосібний зложити фальшиву присягу, колиб то могло єму в чім помогти. Але тепер, коли він стояв над гробом, що єму з того всього? Що скористав би з своєї брехнї?

— Чи знаєте і вірете, що маєте несмертельну душу? — спитав Норберт поважно — що ви по своїй смерти будете мусїли відповідати на другім сьвітї за дїла на земли?

— Того учив мене сьвященик — відповів Варґас тихо. — Він учений чоловік, повинен знати.

— Але вірите в позагробове житє?

— Вірю. Вірю, що сьвіт не міг би бути таким лютим для такого бідного хробака як я, колиб не було десь чого иншого, що нагороджувало би наше горе і недолю.

Було то самолюбне пониманє річи, але він говорив так, як думав.

— І ви стоячи над гробом заявляєте торжественно, що не убили мого вітця?

— Торжественно впевняю, що я того не зробив.

— Знаєте хто то зробив?

— Нї.

XI.

То було би безбожне супруже.

Прийшло лїто, всьо довкола Остордж потапало в буйній зелени, мілїони цьвітів вкривали луки, лїс в Тенґлї Манор був крайною тїни, в котрій радо відпочивало ся по спеці на поли.

Сюди заходила Валлї часто, то в товаристві Франціски то сама. Хоч як близько той лїс лежав від замку, не стрічала Валлї в нім нї Норберта нї его сестер або Лїсї Гардман. Она знала їх привички; знала, що не виходили з свого огорода, хиба що де виїздили верхом на прогульку або до церкви. Ходити по темнім лїсї сестри не любили. Горация була на те за практична, Климентина за лїнива. А Норберт, честилюбивий, пильний Норберт не був цїлком до того сотворений, аби проводити час на дармованю в тїни дерев.

Валлї стрічала ся з Люсию Ґрін вже кілька разів від весни. Она часто бачила бідну ту женщину як сидїла на лавочцї а єї дїти весело і безжурно бігали довкола неї і бавили ся. Тепер коли тїнь дерев стала сильнїйшою, коли горяче проміне сонця не переходило крізь грубу заслону листя, сидїла більше дома. Ждала на послїдну сумну їзду на вічний відпочинок, на кладовищи в Остордж. Конець наближав ся, она не манила себе тою непевною надїєю, яка часами осолоджує послїдні днї сухотників.

Коли їй чим раз гірше ставало і наближала ся катастрофа, почала Валлї відвідувати недужу в єї комнатї. Люсї пристрастно привязала ся до дочки своєї колишної панї. Відвідини Валлї тїшили єї, хоч як она була пригноблена і хора і коли Валлї ті відвідини замітила, приходила до неї частїйше. Часами стрічала там тїтку Дору і то також притягало єї. В Люсиній комнатї, коли не було єї мужа, що деколи приїздив з Авонморе, могли они так свобідно розмавляти, як у себе дома.

Одного хорошого червневого дня вибрала ся Валлї по полудни з кошичком черешень і кількома рожами до недужої.

Мария, найстарша з дїтий, була увільнена від школи, аби доглядати матери, бо мала дївчина до дїтий мала аж надто роботи з ними. Коли Валлї появила ся в дверех домку, було там цїлком тихо.

Заглянула до кухнї і виглянула через вікно до огорода, де служниця розвішувала біле на шнурах. Відтак вийшла легко по вуз-

но. Одна бомба впала між громаду цікавих, що уставились були на такім місци, де гадали, що їх вже кулї не досягнуть, і дивили ся на то, як летять бомби та розбивають. Тота бомба вбила також кількоро людий. Страшна експльозия настала, коли ґранат вдарив в арсенал, але войску удало ся огонь угасити. Один з кружляків, здаєсь „Діяна", поцїлений японським ґранатом на водній лїнії, потонув з 80 людьми залоги. Цїлий день опісля рекоґноскували росийскі кораблї безнастанно побереже, бо розійшлась була чутка, що 25 японьских кораблїв хотять знов бомбардувати крiпость. Переполох в місті і серед войска єсть великий, хоч від часу як приїхав адмірал Макаров настала серед залоги більша карність. Поживи єсть так мало, що роздають єї вже лиш в малих порциях. Адмірал Макаров наказав щадити ґранати, бо єсть їх мало а нові не борзо наспіють.

Із Сеуля доносять до „Daily Mail", що 800 козаків з батериєю польної артилерії прибуло до Єнчен (на всхід від Віджу) і кажуть, що має прийти ще 2000 козаків. Козаки обходять ся з Корейцями дуже добре і платять за все високі цїни.

До „Daily Chronicle" доносять з Шанґаю, що дня 10 с. м. з'явило ся під Чінампо 10 японьских кораблїв воєнних, котрі привели 11 корблїв перевозових, з котрих висаджено там на беріг войско. Сподїівають ся ще 30 кораблїв перевозових з 20.000 войска.

До Сеуля приїхав оногди спеціяльний посол японьского цїсаря, маркіз Іто. Корейскі власти повитали его з великою парадою і почестями, а він зараз по приїздї пішов до цїсаря на авдиєнцию.

Новинки.

Львів дня 19-го марта 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий вернув до Львова.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла асисгента Франца Сурму зі Щакової до Львова.

— **ВПреосьв. Митрополит ґр. А. Шептицкий** виїздив передвечера до родичів в Яворівщинї, а вчера повернув до Львова.

— **Іспити** з ручних жіночих робіт в женьскій учительскій семинариї у Львові розпічнуть ся дня 20 цьвітня с. р. о годинї 8-ій рано. Подання заосмотрені в потрібні документи треба внести до дирекциї найпізнїйше до дня 9 цьвітня. Спізнені подання не будуть увзгляднені.

— **Для Львовян.** В недїлю дня 20 с. м. о 5 год. відбуде ся в „Рускій Бесїдї" „проходовий концерт, устроєний заходом тов. „Руска Захоронка" при співучасти членів „Кружка українських дївчат" і музичного кружка „Академічної Громади". Проґрама дуже ріжнородна і богата. Вступ від особи 60 с.

— **Загадочна справа.** Один з львівских банкових домів вислав перед кількома днями до Рівного на Волини поручений лист, що містив 9000 рублїв в банкнотах. Той лист в невиясненим доси спосіб пропив. Банк, що висилав той лист, не потерпить ніякої шкоди, бо лист був обезпечений в однім із заграничних товариств.

— **Звичайні X загальні збори** товариства гимнастичного „Сокіл" у Львові відбудуть ся в недїлю дня 27 марця с. р. о год. 3 пополудни в сали Сокола улиця Підвале ч. 7. Порядок зборів: 1) Відкритє зборів. — 2) Відчитанє протоколу з послїдних зборів. — 3) Звіт з дїяльности старшини за р. 1903. — 4) Звіт касовий за р. 1903. — 5) Звіт контрольної комісиї за р. 1903. — 6) Вибір старшини, контрольної комісиї і настоятелів вправ. — 7) Внесеня і інтерпеляциї.

— **Важне для крамниць.** Отсим повідомляємо, що єсьмо в можности доставляти нашим крамницям полотна, перкалї, полотенця і шерстяні матерії на спідницї, фартушки і кафтаники, хустки шалїнові, тифтикові і звичайні, крайки, ґузики, нитки, заполоч і проче. Полотен і матерій не висилає ся менше як 12 метрів одної сорти, а хусток не менше як пів тузина тої самої сорти. Просимо Хвальні Заряди і властителїв крамниць звернути на се наше оповіщенє свою увагу і дати нам нагоду їх обслужити. — Дирекция „Труда", у Львові, Ринок 39.

— **Македоньскі марки.** Македоньский комітет видає марки, за котрими дуже попитують збирачі почтових марок т. зв. філятелїсти. Спершу ті марки мали служити за поквітоване заплаченого народного податку. Кождий патриот влїплював їх до книжочки, контрольованої від часу до часу комітетом. Пізнїйше, коли кождий лист, висиланий до македоньских віляєтів почав переходити через турецку цензуру, комітет уладив просто почту, висилав правильно посилки з одної місцевости до другої і визначив, кілько марок треба приліпляти яко оплату. Марки представляють Македонію, як витягає звязані руки до неба, на котрім сьвітить звізда свободи. Навколо напись: „Вирховен македоно-одрінські комітет" (головний македоньско-адрианопільский комітет).

— **Основателї Тов-а „Краєвий Союз ревізийний"** у Львові скликують отсим перші загальні збори тогож тов-а, що відбудуть ся дня 25 марця 1904 о год. 6 пополудни в сали Тов. „Руска Бесїда" у Львові (Ринок, ч. 10, I поверх) з отсим предметом нарад: 1) Звіт основателїв Тов. 2) Вибір голови Тов. і 12 членів Ради Тов. 3) Означене висоти річної вкладки членської союзних стоваришень і тов. 4) Вказане напряму дїяльности Товариства. Кожде союзне стоваришене і товариство має право вислати на загальний збір одного відпоручника. Висланий відпоручник мусить виказати ся повновластию на письмі і зложити єї до рук предсїдателя загального збору. На загальнім зборі мають рішаючий голос лише відпоручники союзних стоваришень і товариств. На загальний збір мають вільний вступ з голосом дорадчим всї члени союзних стоваришень і товариств. За основателїв Товариства „Краєвий Союз ревізийний" у Львові: *Др. Кость Левицкий Др. Стефан Федак, Василь Нагірний.*

— **Кваліфікацийний іспит** на учителїв народних шкіл перед іспитовою комісиєю в Залїщиках зложили: Абенд Маркус, Ґенсель Мойсей, Гриненецка Омелянна (з відзн.), Карделля Мария, Киселевич Йосиф, Колодійчук Тома, Кряжновска Мария, Куліковский Антін, Кузьма Йосиф, Мірковский Михайло, Петрицкий Йосиф, Розмарін Олена, Шпіцер Реґіна, Січиньска Ірина (з відзн.), Сюдачиньска Альбіна, Стронер Евген, Шахульский Антін, Томашевска Августа, Тусгановска Людвика і Ульріхівна Олена; доповнили свої патенти: Целевичівна Мария, Ганиш Йосиф, Крушельницка Омелянна, Пйотровска Йосифа, Петрович Олена, Скібіньска Мария і Вайсберґ Лез.

— **Страшний пожар.** З Луцка доносять: Дня 10 с. м. огонь підложений з чотирох сторон, знищив цїле місточко Клевань на Волини. Згоріла церков, почта, суд і 600 домів. Вратовано лише католицкий костел, завдяки гущавинї дерев, котрий его окружає. Пожар тревав від години 10-тої рано до 11-тої вечером. 5000 людий, переважно жидів, полишило ся без даху і средств до житя.

ких сходах на гору а мала вже отворити двері до комнати недужої, коли почула голос, на котрого звук серце їй стиснуло ся.

Лиш голос Норберта міг єї так вразити. Подала ся назад і почала знов сходити на долину, коли Мария вийшла з дитинної комнати, котра була зараз побіч комнати матери.

— Ах прошу панни, у мами єсть пан Блек. Зайдіть, прошу, до нашої комнати, коли не хочете ся з ним стрітити.

Мария була над свій вік розвиненою дитиною і знала о заручинах Валлї.

— Буде лїпше, як відійду — сказала Валлї заклопотана і дала малїй дївчинї кошик. — Будь така добра і передай мамі ті цьвіти і черешнї та поздорови єї сердечно від мене. Скажи, що прийду другим разом.

Она хотїла сходити, але Мария вхопила єї за одїж.

— О прошу панни, не ідїть — скрикнула з сльозами в очах — мама будуть жалувати ся. Они так тїшать ся, як ви прийдете і — кажуть, що їх днї вже не довгі.

Валлї лишила ся.

— Пан Блек вже давно сидить і менї здаєть ся, що незадовго пійде — говорила Мария. — Коли зайдете до нашої комнати і там заждете, то він не потребує вас бачити.

Через долїшну комнату мусів Норберт переходити, аби вийти з дому. Тому Валлї згодила ся ждати в дитинній комнатї.

— Там чисто і поспрятано — сказала Мария.

І справдї комнатка була дуже чистенько удержана і прибрана заслонами та ріжними образами. Постіль була біла як сніг а на вікнах стояли вазонки з цьвітами. Валлї розглянувши комнату обернула ся до Мариї, аби сказати їй кілька слів похвали, однако Мариї вже не було.

З дитинної комнати до комнати матери вели двері. Они були на пів отворені, аби сьвіжий воздух мав вільний доступ до обох. Внаслїдок того кожде слово, вимовлене в сусїдній комнатї, можна було виразно чути. Вже при перших словах, які почула, станула як вкопана і бажане почути дальшу розмову було сильнїйше як всякі взгляди.

— Чому не сказали ви менї того, як я був в Авонморе? — спитав Норберт.

— Бо був для мене добрий і щедрий і я почувала ся до обовязку щадити его. Але від часу, як я тут жию, роздумувала я серед довгих, безсонних ночий так богато над тим, що оно стало для мене мукою. Я не мала вже сили дальше мовчати. Я чула, що мушу перед кимсь виявити правду, нехай би то мало не знати які наслїдки. Раз хотїла я то виявити пасторови Гальдімондови. Сьвященик чей не зрадив би того нікому — відтак знов здавалось менї, що ви мали би найбільше право довідати ся о тім — і так вкінци я рішила ся сказати вам всьо перед моєю смертию.

На хвильку задержала ся, аби зібрати сили, а Норберт глядячи на неї, сидів і ждав.

— Обіцяйте менї пане — просила хора — приречіть менї, що не зробите нічого, що могло би принести паннї Андінїян смуток і жаль.

— Як я вам можу то обіцяти? Гадаєте, що я хотїв би їй завдавати болю? Гадаєте, що то я хотїв розлуки з нею? Она була для мене дорожшою як житє. Але та любов не могла відмінити того, що стало ся. Коли єї отець убив мого —

— Єму стала ся тяжка кривда. Він любив горячо свою жену — він був єї невільником. Такого мужа не було на сьвітї — она повинна була відплачувати любовію его любов. Я кажу то, хоч я єї дуже любила. Она була легкодушна, невірна, люта — так, она була така, хоч мала наклін до лагідности і доброти і поводила ся супротив всїх людий благородно і чесно, лише не супротив мужа. Супротив него була як камінь лише тому, що любила шалено вашого вітця.

— А чомуж віддала ся за сер Еверарда а не за мого вітця?

— Ба, чому! Тому була винна єї мати, леді Ротней. Она представляла паннї Езї, що пан Блек залюбив ся в одній молодій вдовици з околиці. Та вдовиця полювала на пана Блека і загально говорено, що обоє поберуть ся. На всякий спосіб панна Еза вірила всьому, що сказала їй мати. Ми виїхали всї до полудневої Франциї; того вимагало здоровле леді Ротней. Сер Еверард поїхав за нами, пан Блек нї. — Льорд Ротней — як менї здаєть ся — мав з ним якусь перепалку і він не сьмів показувати ся в домі льорда. І так панна Еза з оґірченя подала ся. На лоб на шию справили весїлє, повінчали їх в Кан і молоді виїхали до Італії. Всьо стало ся дуже скоро. Льорд Ротней не дав дочцї часу надумувати ся.

— Коли побачила она знов мого вітця? — спитав Норберт.

— Аж по кількох місяцях, коли ми повернули з заграницї до Шпрінґфільду. Єї настрій був заєдно дуже змінчивий і примхований за цїлий час нашої подорожи. Часом була жива і весела і всьо, що бачила, одушевляла его; тодї був сер Еверард дуже щасливий. Відтак нагле посумнїла і журила ся, а він не знав, що на то порадити. Цїлими годинами плакала нераз в своїй комнатї а нїколи не сказала єму, що їй хибує. Не сказала нічого, лише що їй сумно. Відтак знов минув ся той смуток так

Господарство, промисл і торговля

— Ціна збіжа у Львові дня 18 марта: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·60 до 6·80; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·25; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 11·—; вика 5·50 до 5·75; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 220·— до 250·—; конюшина червона 62 — до 75·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 60·—. до 80·—; тимотка 22·— до 26·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 19 марта. Президент міністрів др. Кербер був вчера на авдиенциї у Є. Вел. Цісаря. Правительство обстае при тім, щоби Делеґациї вибрано ще перед сьвятами.

Відень 19 марта. Міністерство скарбу на основі закона з 6 червня 1901 віддало вчера 4% ренту коронову на суму 125 міліонів корон по курсі 97 і пів процент спілці зложеній з почтової Каси ощадности, Дому Ротшильда, Заведеня кредитового земского, Анґльобанку, Банкферайну і Лендербанку.

Будапешт 19 марта. На вчерашнім засіданю угорскої палати послів ухвалено після проєкту правительства 6-місячну провізорию буджетову в другім читаню.

Париж 19 марта. „Echo de Paris“ доносить, що за кілька неділь буде підписана угода межи Франциєю а Анґлією, вирівнююча дотеперішні кольоніяльні непорозуміня. Через цілий ряд місяців вели ся переговори, але їх вислідку не можна ще тепер подати.

Ґібральтар 19 марта. Вчера приїхав тут цісар Вільгельм на корабли „Король Альберт“ а власти анґлійскі повитали его.

Сеуль 19 марта. Бюро Райтера доносить: Маркіз Іто був вчера на торжественній авдиенциї у корейского цісаря. Цісар приняв его дуже ласкаво у великій церемоніяльній сали.

Петербург 19 марта. Говорять тут, що Яванці з'орґанізували в цілій Росиї службу шпигуньску і богато росийских шпигунів знаходить ся в Петербурзі, Москві і Одесі та вздовж цілої сибірскої зелізниці. Росийска жандармерия має в руках докази, що 2500 образованих Японців з власної волі підняло ся тої служби для добра відчини з повною сьвідомостию, що жде їх за то смерть. Збурене зелізниці межи Іркутском а Атчиньском повірено японьским емісарям.

Льондон 19 марта. „Standard“ доносить з Пекіну, що росийский посол Лєссар запротестував у хіньского правительства против висиланя хіньского войска на границю Манджуриї. Зажадав відкликаня того войска, бо Росия готова набрати того переконаня, що Хіна нарушила неутральність в користь Японців. Лєссар загрозив, що на случай дальшого руху хіньского войска Росияни помашерують до Пекіну. Зачувати, що хіньске правительство має відповісти, що готове відкликати войско.

Льондон 19 марта. „Daily Chronicle“ доносить з Токіо, що всі росийскі сили войскові уступили поза ріку Ялю з виїмкою 2000 козаків, котрі патролюють межи Ялю а Фенґанґом. Коло місцевости Кіюліенсенґ зібрало ся 40.000 Росиян.

Льондон 19 марта. З Чіфу доносять до „Standard-у,“ що до Порт Артура приїздять заєдно поїзди зелізничі, що привозять провіянт. Зелізниця ще не ушкоджена. Направа ушкоджених кораблів росийских відбуває ся з великим поспіхом. Кажуть, що в Кінчу і Ліаотунґ стоїть 30.000 росийского войска.

само нагле як прийшов і она ставала на ново весела і оживлена. Так було все, доки ми не повернули до Анґлиї і доки они не розпочали свого тихого супружого житя в Шпрінґфільді.

— А видавала ся тоді щасливою? — спитав Норберт.

— Ні; поворот до краю приніс богато заворушень. Насамперед відчувала близькість того, котрого любила, по друге чула на кождім кроці, що про него говорять. Він і сер Езерард були шкільними товаришами і дуже оба любили ся. Сер Езерард тоді ще не знав, що пан Блек любив панну Езу. Леді Ротней була тому винна; она то всьо так зручно уладила і всьо держала в тайні. На всякий спосіб запросив сер Езерард свого приятеля до Шпрінґфільду і пан Блек приїздив там опісля, коли хотів. Его все радо приймали. Я й не счислила би, кілько разів бачила я з вікна, при котрім сиділа при роботі, як він з леді Андініян проходжав ся по огороді, як они обоє зривали цьвіти і розмавляли з собою цілком так як тоді, коли она була ще панною. Але сер Езерард був такий великодушний і добрий, мав так необмежене довірє до своєї жени і приятеля! Я чула, що то всьо не в ладі — мені здавало ся немов би они стояли на краю пропасти — але, що я могла зробити?

— Ви могли остерегти леді Андініян перед небезпечностию.

— Я позволила собі раз сказати слово, але тоді она дуже розгнівала ся і сказала, що я забуваю ся. Відтак нагле обіймила мене за шию, цілувала мене, нарікала на себе, що зле робить та плакала як мала дитина і називала себе підлою. Вірте мені, пане Блек, я робила що лиш могла, аби єї схоронити перед нещастєм. Але судьба була сильнійша як єї і моя воля — і лиш єї сумна, вчасна смерть уратувала єї перед цілковитим упадком.

— Чи сходила ся потайки з моїм вітцем?

— Сходила ся, пане, і то було найгірше. Они стрічали ся спершу случайно, відтак на умову. Бог знає, як я то відкрила, бо мені ніхто о тім не говорив, але я уважала тоді, бо прочувала, що буде щось злого. Коли виходила сама на прохід я знала, що она іде на умовлені з паном Блеком сходини. Перше рідко коли показувала ся по за парканом. Тоді виїздила повозом або верхом; тепер же ходила два або три рази в тиждни сама на прохід. Нераз вернула до дому з двома, трема польними або лісними цьвітами на грудях, а я була досить обзнана з околицею, аби знати звідки ті цьвіти. Між иншими був один цьвіт, котрого не можна було нігде найти, хиба лиш в лісі Тенґлі Манор, великий темний дзвінковий цьвіт. І я бачила, що она часом приносила цілу китицю тих цьвітів. Она вкладала єї до вази і так коло них ходила, немов би всї инші цьвіти, які стояли у неї в комнаті не були нічим в порівнаню з тою китицею. — Раз, не знаю вже сама длячого, була я на неї зла і спитала єї: „Чи він їх зривав?“ Она дуже розгнівала ся на мене і кричала, як я сьмію так до неї промавляти.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

ЖАДАТИ

въ власнôмъ интересѣ

правдивои Катрайнера Кнайпôвскои кавы солодовои

лишь въ пакетахъ въ маркою охоронною о. Кнайпа и назвискомъ Катрайнеръ а уникати старанно всѣ инші наслѣдованя.

04.II/c

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найпідхнїйші! Та ще й тано; тож тра знати, з ким найліпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найліпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складі усе має, цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найліпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найліпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турці під Коломиєю.

В сім тиждни

можна оглядати

ХІНЬСКУ ВІЙНУ

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— Вступ 20 с. —

Контора виміни

ц. к. управ. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всї папери вартістні і монети

по найточнїйшім курсї дневнім, не числячи нїякої провізиї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід
в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР спирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де єще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїлі; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНЇСТЕР“
у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасїки 5 клгр. лиш 6 корон franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. Іванчани.

Антика в Королївцї
поручає
В. АЛЄРГАНДА
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.
Зїля ті, витворювані з найсильнїйших ростин альпейских перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.
Цїна 50 сот.

Одиноку
МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЄ
висилає
Володислав Котульский
(1 К. 20 с.)
ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш та агенция.

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Набути можна у
Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).